

שר הביטחון

קח צנצנת אחת ותן שמה מלא העמר מן והנח אתו לפני קנקן למשמרת לדתיתכם: פאשר צנה קנקן אל משה ונניחהו אהרן לפני העדת למשמרת:

55 ז. רש"י - שמות פרק טז, לב

לדרותיכם - בימי ירמיהו כשהיה ירמיהו מוכיחם, למה אין אתם עוסקים בתורה והם אומרים נניח מלאכתנו ונעסוק בתורה, מהיכן נתפרנס, הוציא להם צנצנת המן ואמר להם (ירמיהו ב לא) הדור אתם ראו דבר ה', שמעו לא נאמר אלא ראו, בזה נתפרנסו אבותיכם, הרבה שלוחין יש לו למקום להכין מזון ליראיו:

ח. תלמוד בבלי מסכת ברכות דף לה עמוד ב

תנו רבנן: ואספת דגגך, - מה תלמוד לומר - לפי שנאמר: לא ימוש ספר התורה הזה מפיד, יכול דברים ככתבן? תלמוד לומר: ואספת דגגך - הנהג בהן מנהג דרך ארץ, דברי רבי ישמעאל; רבי שמעון בן יוחי אומר: אפשר אדם חורש בשעת חרישה, וזורע בשעת זריעה, וקוצר בשעת קצירה, ודש בשעת דישה, וזורע בשעת הרוח, תורה מה תהא עליה? אלא: בזמן שישראל עושין רצונו של מקום - מלאכתן נעשית על ידי אחרים, שנאמר: ועמדו זרים ורעו צאנכם וגו'. ובזמן שאין ישראל עושין רצונו של מקום - מלאכתן נעשית על ידי עצמן, שנאמר: ואספת דגגך; ולא עוד, אלא שמלאכת אחרים נעשית על ידן, שנאמר: ועבדת את אויבך וגו'. אמר אביי: הרבה עשו כרבי ישמעאל - ועלתה בידן, כרבי שמעון בן יוחי - ולא עלתה בידן

ט. מהרש"א חידושי אגדות - מסכת ברכות דף לה ע"ב

הרבה עשו כר"י כו'. נראה לפרש דודאי יש צדיקים גמורים דמקוים בהו שמלאכת עצמן נעשית ע"י אחרים אלא דמעטים המה כדאמר רשב"י גופיה בפ' לולב וערבה (מה:): ראיתי בני עלייה והם מועטים אם אלף כו' אם שנים הם אני ובני וכיון דמועטין הם כ"כ אין לכל אדם לסמוך על זה לומר שאיני עושה מלאכה כלל לפי שמלאכתי נעשית ע"י אחרים שצדיק גמור אני דשמא הוא טועה ואינו צדיק גמור וז"ש הרבה עשו כרבי ישמעאל ועלתה בידן דרוב עולם אינן צדיקים גמורים והרבה עשו כרשב"י ולא כו' לפי שרובם אינן צדיקים גמורים כרשב"י וכמו ששינוי יפה ת"ת עם ד"א כו' וכל תורה שאין עמה מלאכה כו' אבל לעתיד שנאמר ועמדך כולם צדיקים וגו' יקוים בנו ועמדו זרים ורעו צאנכם וגו':

י. חתם סופר - מסכת סוכה דף לו עמוד א

דומה לכושי תנן. שמעתי ממ"ו הפלא"ה זצ"ל בהא דפליגי רשב"י ור' ישמעאל ר"פ כיצד מברכין ומסקי' הרבה עשו כרשב"י ולא עלתה בידם אמר הוא ז"ל שעשו כרשב"י ולא רשב"י ממש דודאי מי שכוונתו לשם ה' הבוחן מחשבותיו ויודע עשתונותיו בודאי יעלה בידו אלא הם עשו כרשב"י נדמו לו ולא בעצם תוכניותם ע"כ לא עלתה בידם.

יא. רש"י ויקרא פרק כו פסוק ו

ונתתי שלום - שמא תאמרו הרי מאכל והרי משתה, אם אין שלום אין כלום, תלמוד לומר אחר כל זאת ונתתי שלום בארץ, מכאן שהשלום שקול כנגד הכל. וכן הוא אומר עושה שלום ובורא את הכל:

א. תולדות יעקב יוסף - פרשת משפטים

שמעתי ממורי כשרוצין ליפרע העונש למי שהוא ראוי לעונש 5 אזי נוטלין ממנו מדרגת הבטחון, על כן ראוי להתפלל לפניו יתברך שיתחזק בבטחון בו וכו', ודברי פי חכם חן:

ב. קדושת לוי - ליקוטים

לך דומיה תהלה (תהלים סה, ב). הכלל הוא, כי האדם לפי גודל הבטחון שיש לו, כן יש לו השגה בעבדות הבורא ברוך הוא. 10 וזהו הרמז 'לך דומיה', הרמז על מדת הבטחון, מלשון 'דום לה' והתחולל לו' (שם לו, ז), 'תהלה' כן יש לו השגה בעבודת הבורא להודות ולהלל. וזהו הרמז בפסוק (ישעיה כה, ט) 'זה ה' קוינו לו', כפי גודל הבטחון כן יש לו השגה בעבדות הבורא ברוך הוא:

15 ג. נועם אלימלך - פרשת בהר

וכי תאמרו מה נאכל בשנה כו' וצויתי את ברכתי לכם כו' (כה), בשם אחי החסיד המפורסם ויש לדקדק היות שהתורה יצאתה בכאן מדרכה שדרך הקרא לכתוב איזה יתור לשון בפסוק אפילו אות אחת ועל ידי זה מתורץ כמה קושיות אבל הקשיא לא נכתב בעצמה בתורה וכאן נכתב הקושיא וטוב היה שלא לומר כי אם וצויתי את ברכתי, וממילא לא יקשה שום אדם לומר מה נאכל. ונראה, שהשם יתברך ברוך הוא כשברא את העולם השפיע מטובו צינורות מושכים שפע לצרכי בני אדם ודרך השפע שלא להפסיק כלל אלא כשהאדם נופל ממדרגתו ואין לו בטחון בבורא ברוך הוא המשגיח אמיתי הזן ומפרנס בריוח בלי הפסק כלל אז עושה האדם ההוא במחשבתו ההיא אשר לא מטוהר פגם חלילה בעולמות עליונים ומתישין כח פמליא של מעלה ר"ל ואז נפסק השפע חלילה וצריך השם יתברך ברוך הוא לצוות מחדש השפע שתלך כמו מתחילת הבריאה וזה הוא וכי תאמרו כו', שהתורה מלמדת לאדם דרכי השם שיהיה שלם בבטחונו על אלהיו ולא יאמר כלל מה יאכל, כי כאשר חלילה יפול מן הבטחון לחשוב מה יאכל הוא עושה פגם חלילה בהשפע ואטרחו כלפי שמיא לצוות מחדש וכי תאמרו, פירוש כאשר תאמרו כך ואז תטריחו אותי וצויתי כו', אלא לא תתנהגו כך ותבטחו בה' בכל לבבכם ואז תלך השפע בלי הפסק כלל תמיד לא יחסר כל בה.

ד. שמות פרק טז פסוק א

ויסעו מאילם ויבאו כל עדת בני ישראל אל מדבר סין אשר בין אילם ובין סיני בחמשה עשר יום לחדש השני לצאתם מארץ מצרים:

רש"י: בחמשה עשר יום - נתפרש היום של חנייה זו, לפי שבו ביום כלתה החררה שהוציאו ממצרים והוצרכו למן, למדנו שאכלו משירי הבצק [משירי המצה] ששים ואחת סעודות

ה. שו"ת חתם סופר חלק ב (יורה דעה) סימן רלג

ולפי דא' במדרש שמיום שכלה החררה שהוציאו ממצרי' הלכו ג' ימים בלא לחם ואח"כ ירד המן א"כ ה' הורדת המן ביום ל"ג בעומר וראוי לעשות לזה זכר טוב.

ו. שמות פרק טז, לב-לד

ויאמר משה זה הדבר אשר צנה קנקן מלא העמר ממנו 50 למשמרת לדתיתכם למען יראו את הלחם אשר האכלתי אתכם במדבר בהוציאי אתכם מארץ מצרים: ויאמר משה אל אהרן

(תרגום הסולם): ר' יהודה היה קוראו שבת, שכל ששת הימים מתברכים ממנו. שכתוב, שבת לה', קדש לה'. מה שבת לה' קדש, אף ר"ש שבת לה' קדש.

כ. זוה"ק - אדרא רבא דף קמה ע"א

(תרגום הסולם): וכתוב, וקראת לשבת ענג לקדוש ה' מכובד. מי הוא קדוש ה'. זה הוא ר' שמעון בן יוחאי, שנקרא מכובד בעולם הזה, ובעולם הבא.

כא. תלמוד בבלי מסכת ביצה דף טו עמוד ב

מאי כי חדות ה' היא מעוזכם? אמר רבי יוחנן משום רבי אליעזר ברבי שמעון: אמר להם הקדוש ברוך הוא לישראל: בני, לוו עלי וקדשו קדושת היום, והאמינו בי ואני פורע.

כב. תוספות מסכת ביצה דף טו עמוד ב

לוו עלי ואני פורע - והא דאמר (פסחים דף קיב.) עשה שבתך חול ואל תצטרך לבריות ה"מ כשאין לו לפרוע.

כג. תולדות יעקב יוסף - פרשת נשא

וענין אמונה ובטחון, שמעתי ענין נאה מהרב המגיד מבאר, על מה שהקשו התוספות דאמרינן לוו עלי ואני פורע, והא אמרינן עשה שבתך חול ואל תצטרך לבריות ... ואמר הוא עליו השלום דלא קשה מידי, כי יש מדרגות שונות בכל אדם לפי בחינתו והאמנתו ובטחונו בו יתברך, שאם הוא במדרגה זו של האמנה ובטחון, ותופס דעה זו לענג שבת ויום טוב בטענה זו שאמר הקדוש ברוך הוא לוו עלי ואני פורע, והאדם המאמין בזה ובטח בו יתברך ללוות, ודאי ה' יתברך פורע. ויש אדם שאינו במדרגות בטחון ואינו רוצה ללוות מן אחרים אחר שאין לו משלו, באומרו הלא אמרו ר"ז עשה שבתך חול וכו', אז אחר שתופס דיעה זו כך הוא האמתי לפי בחינתו, והבן, ודברי פי חכם חן.

כד. תולדות יעקב יוסף - פרשת בשלח

כבר כתבנו כמה פעמים בענין ביאר קושית התוס' דביצה (טו): ד"ה (לוו) שהוקשו, לוו עלי ואני פורע, והוא סותר למ"ש בש"ס (שבת קיח א) עשה שבתך חול ואל תצטרך לבריות וכו'. והעולה, כי יש ב' סוגי אנשים, א' שנוהג על פי הטבע גימטריא אלהי, בזה אמרו עשה שבתך חול ואל תצטרך לבריות. סוג ב' הנהגתו למעלה מהטבע, בזה אמרו לוו עלי ואני פורע.

כה. שם משמאל - פרשת ויקהל תרע"ג

וזהו שפירש"י בעשרת הדברות כשתבא שבת יהי' בעיניך כאילו כל מלאכתך עשוי' שלא תהרהר אחר מלאכה, ואין הפירוש שישקר בעצמו וידמה בעיניו ששדחו כבר חרוש וזרוע כי לא לפניו חנף יבוא, אלא הפירוש הוא באשר שבת הוא יומא דנשמתא מעין עולם הבא, ורצונו יתברך שישראל יתענגו על ה', יהי' בטל לרצונו יתברך באמת ויתענג כ"כ בעונג שבת על ה' עד שכל עניני עוה"ז אינם שוין בעיניו לכלום, כענין שאמר הכתוב (שיה"ש ח') אם יתן איש את כל הון ביתו באהבה וגו', וכאילו הוא בעולם הנשמות שאין בו צורך למלאכה, כעין שאמר הכתוב (תהלים ע"ג) מי לי בשמים ועמד לא חפצתי בארץ. וכל זה מחמת תכלית הביטול שאין לו שום מציאות בפ"ע. הגם שקשה בעיני איש פשוט לצייר זה ולרבה עוז בנפשו ליכות למדה זו, אך באשר כך היא המצוה, שוב המצוה עצמה נותנת כח לזה. וכענין שאמר כלב (במדבר י"ג) עלה נעלה וירשנו אותה שפירש"י אפי' בשמים והוא אומר לנו עשו סולמות ועלו שם נצליח בכל דבריו, וכן בפי' נצבים (דברים ל') לא בשמים היא שאילו היתה בשמים היית צריך לעלות אחרי' וללמדה, ולכאורה אינו מובן איך עולין לשמים, אלא הפירוש הוא באם

וקשה היא מדת הבטחון לענין שלום מלענין פרנסה. תדע, שאמר לו הקב"ה לאלהיו (מ"ב י"ז ג') לך מזה וגו' ונסתרת בנחל כרית וגו' ואת העורבים צויתי לכלכלך שם. וקשה, אם סו"ס זקוק הוא לנס לענין הפרנסה, למה לו להסתתר? ישאר בעיר, וישמר בנס. אע"כ להנצל מבעלי בחירה קשה ביותר. וכדברי הזהר בפרשת וישב קפ"ה א' הובא באוה"ח שם.

יג. בראשית פרק לא, מד-נב

וַעֲתָה לָכֶּה נִכְרְתָה בְּרִית אֲנִי וְאַתָּה וְהָיָה לְעֵד בֵּינִי וּבֵינְךָ: וַיִּקַּח יַעֲקֹב אֶבְרָהָם וַיְרִימָהּ מִצֵּבָה: וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב לְאֶחָיו לְקַטּוּ אֲבָנִים וַיִּקְחוּ אֲבָנִים וַיַּעֲשׂוּ גֵל וַיֹּאמְרוּ שָׁם עַל הַגֵּל: וַיִּקְרָא לוֹ לָבֵן וַיִּגְרֶשׁ שְׂהַדוּתָא וַיַּעֲקֹב קָרָא לוֹ גֵּלְעָד: וַיֹּאמֶר לָבֵן הֲגַל הָיָה עֵד בֵּינִי וּבֵינְךָ הַיּוֹם עַל כֵּן קָרָא שְׁמוֹ גֵּלְעָד: וְהַמִּצֵּפָה אֲשֶׁר אָמַר יַצָּף יִקְוֶה בֵּינִי וּבֵינְךָ כִּי נִסְתֵּר אִישׁ מִרְעָהוּ: אִם תַּעֲנֶנָּה אֶת בְּנֹתַי וְאִם תִּשָּׁחַן נָשִׁים עַל בְּנֹתַי אִין אִישׁ עֲמָנוּ רָאָה אֱלֹהִים עֵד בֵּינִי וּבֵינְךָ: וַיֹּאמֶר לָבֵן לַיַּעֲקֹב הִנֵּה הֲגַל הָיָה וְהִנֵּה הַמִּצֵּבָה אֲשֶׁר יָרִיתִי בֵּינִי וּבֵינְךָ: עֵד הֲגַל הָיָה וְעַדָּה הַמִּצֵּבָה אִם אֲנִי לֹא אָעֹבֵר אֶלֶיךָ אֶת הַגֵּל הָיָה וְאִם אֶתָּה לֹא תַעֲבֹר אֵלַי אֶת הַגֵּל הָיָה וְאֶת הַמִּצֵּבָה הָיָה לְרָעָה:

יד. טור אורח חיים - הלכות ראש חודש סימן תכח

סימן לקביעות המועדים א"ת ב"ש ג"ר ד"ק ה"ץ ו"פ. פי' ביום א' של פסח יהיה לעולם ט' באב וסימן על מצות ומורורים יאכלוהו. ביום ב' שבועות. ביום ג' בו ר"ה. ביום ד' בו קריאת התורה פי' שמחת תורה. ביום ה' בו צום כפור. ביום ו' פורים שעבר.

טו. טור אורח חיים - הלכות ראש חודש סימן תכח

ביום שהיה פורים יהיה ל"ג לעומר וסי' פל"ג ח"י פי' פורים ל"ג ח"י באייר

טז. שמות פרק יד, י-יד

וּפְרָעָה הַקְּרִיב וַיִּשָּׂאוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת עֵינֵיהֶם וְהִנֵּה מִצְרַיִם נֹסֵעַ אַחֲרֵיהֶם וַיִּירָאוּ מֵאֵד וַיִּצְעֲקוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶל יְקֹנֶק: וַיֹּאמְרוּ אֵל מֹשֶׁה הַמִּבְלִי אֵין קְבָרִים בְּמִצְרַיִם לְקַחְתָּנוּ לָמוֹת בְּמִדְבָּר מֵהָאֵת עֲשִׂיתָ לָנוּ לְהוֹצִיאָנוּ מִמִּצְרַיִם: הֲלֹא זֶה הַדָּבָר אֲשֶׁר דִּבַּרְנוּ אֵלֶיךָ בְּמִצְרַיִם לֵאמֹר חֲדַל מִמָּוֶנוּ וְנַעֲבֹדָה אֶת מִצְרַיִם כִּי טוֹב לָנוּ עֲבַד אֶת מִצְרַיִם מִמִּתְּנֵנוּ בְּמִדְבָּר: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֵל הָעָם אֵל תִּירָאוּ הִתְנַצְּבוּ וַיֹּאמְרוּ אֶת יְשׁוּעָת יְקֹנֶק אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה לָכֶם הַיּוֹם כִּי אֲשֶׁר רָאִיתֶם אֶת מִצְרַיִם הַיּוֹם לֹא תִסָּפוּ לְרֹאתָם עוֹד עַד עוֹלָם: יְקֹנֶק יִלָּחֶם לָכֶם וְאַתֶּם תִּתְרַשְׁיוּ:

יז. בראשית פרק לא, כ-כג

וַיִּגְלֹב יַעֲקֹב אֶת לֵב לָבֵן הָאֲרָמִי עַל בְּלִי הַגִּיד לוֹ כִּי בָרַח הוּא: וַיִּבְרַח הוּא וְכָל אֲשֶׁר לוֹ וַיָּקֶם וַיַּעֲבֹר אֶת הַנָּהָר וַיִּשָּׂם אֶת פָּנָיו הָרַגְלָעַד: וַיִּגֵּד לָלָבֵן בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי כִּי בָרַח יַעֲקֹב: וַיִּקַּח אֶת אֶחָיו עִמּוֹ וַיִּרְדּוּ אַחֲרָיו דֶּרֶךְ שְׂבָעַת יָמִים וַיִּדְּבֶק אֹתוֹ בְּהַר הַגִּלְעָד:

יח. הרב שלמה פיישר - דרשות בית ישי, עמ' פד

הנה כבר דקדק החיד"א ז"ל בספר מראית עין (ליקוטים ס' תצ"ג) מלשון האריז"ל בשעה"כ, שעניינו של יום ל"ג בעומר הוא שאותה ששינו (יבמות ס"ב ב') והיה העולם שמים עד שבא ר"ע אצל רבותינו שבדרום ושנאה להם וכו' והם הם העמידו תורה אותה שעה, ע"ש. בל"ג בעומר היה מעשה. מעתה הרי נתבאר לנו היטב הקשר בין פורים לל"ג בעומר. וכמו"כ נתבאר דברי האריז"ל דהשם אכדט"ס שמתגלה בל"ג בעומר הוא ר"ת כי טובים דודיך מיין, שכידוע דרשו ע"ז רז"ל חביבין דברי סופרים יותר מיינה של תורה.

210 כד היתה המצוה שוב היינו יכולין לעשות גם זה, וכבר דברנו מזה. וע"כ אל יהי רחוק בעיני שום איש להגיע בשבת לידי מדה זו אם רק ירצה בכל לב ובכל נפש, וכשהוא באופן כזה יצדק לומר שאינו מרגיש כלל שעושה שום רבותא במה שהוא שובת ומשליך ממנו כל עסקיו:

כו. רבי לייבל'ה אייגר – תורת אמת, פרשת זכור תרכ"ו

215 שבת היא מלזעוק ורפואה קרובה לבא, היינו שבקדושת שבת נפעל שאין צורך לזעקה, כי כל זעקה בא מצד הדחק באיזה ענין שהוא, וסיבת הדחק בנפש ישראל ח"ו הוא רק לצורך התעוררות כדי להכיר שיש בורא עולם יתברך רב להושיע לכל אחד מדחקו, והוא הוה ומהוה את הכל ומשגיח על הכל. וכאשר האדם בא להכרה זו, בוודאי ניצול מכל דחק, כמו האב האוהב את בנו ורוצה שיכיר אותו הבן שהוא אביו וחפץ בטובתו, והבן הזה נער ואינו מכיר את רצון אביו, על כן מסתיר אביו את פניו מאתו עד אשר יכיר שאביו רק טובתו הוא דורש, ואז בוודאי תיכף האב משפיע לו כל הטובות. וקדושת שבת הוא עצם ההכרה הזאת שהוא ית' הבורא עולם ומהוה את הכל ומשגיח על הכל, ובוזה אין שום מקום לזעקה, כי לא נצרך עוד שום דחק להתעוררות ההכרה, וממילא נמתק ונתרפא גם העבר ברפואה קרובה לבוא, אכ"ר.

220

225

כז. רבי אברהם משה מפשיסחא – פניני הרא"מ, תורה, אות ט

230 פעם אחת, היה בנו התינוק של מרן הרא"מ זי"ע חולה מאד בשבת, וכנסה אליו אשתו הרבנית והתאוננה בפניו מדוע אינו מתפלל על בנו החולה שיבריא. ויען לה ויאמר, משל לאחד שהיו לו שני בנים, אחד היה סמוך על שולחן אביו, והשני לא היה סמוך על שולחנו, אלא כל דבר שהיה צריך - היה אביו שולח לו. אם כן, מה חילוק יש ביניהם, אמנם יש הבדל גדול, זה שסמוך על שולחן אביו, אינו צריך לבקש כל פעם מאביו שיתן לו צרכו, אלא לוקח תמיד מה שלבו חפץ. מאידך, הבן השני אינו כן, הוא חייב תמיד לבקש מאביו שישלח לו צרכיו. בשבת קודש אנו מתיחדים עם השי"ת, וכאילו אנו סמוכים על שלחנו, ולכן אין לנו צורך להתפלל ולבקש את צרכינו, כי הוא ממילא נותן לנו מה שאנו זקוקים, ובתוך זה רפואות וישועות.

235

240

כח. שפת אמת - פרשת יתרו, תרל"ז

245 זכור את יום השבת לקדשו ששת ימים תעבוד ועשית כל מלאכתך. רש"י פי' שיהי' כאלו כל מלאכתו עשוי'. ובאוה"ח פי' שהוא ברכה שבששת ימים תוכל לעשות כל מלאכתך ולא תצטרך לעבודת יום השבת ע"ש. והאמת כי זאת הברכה היא עי"ז שנעשה בעיני האדם כאילו כל מלאכתו עשוי'. ואינו מהרהר אחר מלאכה בעבור רצון המקום ב"ה. על ידי זה נעשה מלאכתו באמת באין מחסור. וזהו בהקדמת זכור את יום השבת לקדשו. והנה הזכירה הוא בחול. כי בשבת הוא עצם היום. רק בימי המעשה צריכין לזכור יום השבת. ועי"ז ניתוסף ברכה בהמעשים. פי' שגם בימי המעשה שצריך לעסוק במעשים ומלאכות גשמיות. מ"מ צריך שיהי' השתוקקת האדם להשבת. שיהי' עליו לעול ולמשא מה שצריך לעסוק בזה. ומכ"ש להיות מוכן לבטל מעשהו. שיהי' כאילו מלאכתו עשוי'. אם הי' רצון המקום שישבות ממלאכה מבטל עצמו מלהרהר אחר מלאכה. ובזוה"ק זאת יש ברכת השבת במעשיו. וזה ענין כל שישנו בשמירה ישנו בזכירה. ושמירה הוא השתוקקות להשבת כמו שמר את הדבר:

250

255

260

כט. זוה"ק – אדרא זוטא, דף רפח ע"א

265 פתח רבי שמעון ואמר, (שיר השירים ז) אָנֹכִי לְדוֹדִי וְעַלִּי תִשּׁוּקָתוֹ. כל יומין ד'אתקטרגא ב'האי ע'למא, ב'חד קטירא אתקטרגא ב'יה בקודשא בריך הוא, ובגין ק'ד ה'ש'תא וְעַלִּי תִשּׁוּקָתוֹ. ד'הוא וְכ'ל סיעתא קדישא דיליה, אָתָּו לְמִשְׁמַע בְּחֻדְנָה, מְלִין סְתִימִין, וְשִׁבְחָא דְעִתִּיקָא קדישא, סְתִימָא דְכָל

סְתִימִין, פְּרִישׁ וְאַתְפְּרֵשׁ מִכָּלֵא, וְלֹא פְרִישׁ, דְּהָא כָלֵא בִּיה מִתְדַבֵּק, וְהוּא מִתְדַבֵּק בְּכָלֵא הוּא כָלֵא....